Дід приїхав із села, ходить по столиці.
Має гроші — не мина жодної крамниці.
Попросив він:
— Покажіть кухлик той, що з краю. —
Продавщиця:
— Что? Чево? Я нє понімаю.
— Кухлик, люба, покажіть, той, що збоку смужка.
— Да какой же кухлік здєсь, єслі ето кружка. —
Дід у руки кухлик взяв і нахмурив брови:
— На Вкраїні живете й не знаєте мови. —
Продавщиця теж була гостра та бідова.
— У мєня єсть свой язик, ні к чему мнє мова. —
І сказав їй мудрий дід:
— Цим пишатися не слід,
Бо якраз така біда в моєї корови:
Має, бідна, язика і не знає мови.